

Mijn naam is Hans Vermaak – en Harrie was mijn beste vriend.

Harrie had iets dubbels.

Hij hield van een dienst met pracht en praal zoals hier.

Maar hij hield de preek liever kort.

Zijn verhaal of hijzelf hoefden niet in het middelpunt te staan.

Dat is denk ik de reden dat er maar 1 lezing is over hem vandaag.

5 Minuten en niet meer zei hij tegen me.

Ook al heeft hij voor zovélen iets betekent.

In zijn familie was hij een verbindende schakel en een coole 'oom'.

Hij betekende veel voor zijn 'stiefzonen'. En hij was opa 'Engel' voor heel wat kinderen.

Daarnaast waren er de talrijke banden met vrienden, collegae en parochianen.

Het betekende dat zijn naasten moesten leren om Harrie met velen te delen.

En dat velen hun verhaal hebben over Harrie.

Ik heb Harrie ruim 40 jaar geleden leren kennen. We studeerden beiden in Utrecht

Hij Nederlandse taal- en letterkunde.

Hij leerde er met woorden spelen.

Dat kwam hem later goed van pas bij preken, columns en boekjes.

In augustus leidde hij dan een week lang nieuwe studenten door de stad.

Als mentor bij de introductieweken. Met twintig studenten-schappen in zijn kielzog.

Hij oefende toen al als herder, denk ik.

Ik trainde toen die mentoren en we leerden elkaar kennen.

We spraken over wat we als twintigers met ons leven aan wilden.

'De wereld wat beter maken' en 'mensen steunen' waren daar deel van.

Bij hem kreeg dat gestalte via een roeping om priester te worden.

Het waren nogal serieuze gesprekken voor zulk jongelui.

Als compensatie had Harrie ook een andere kant: die van humor.

Velen zullen zich herinneren hoe hij bij zijn wijding een speelgoed-schepje tevoorschijn haalde dat zijn moeder zilver had geleverd.

Het diende als zijn eerste herdersstaf bij een processie toen hij nog in klas 1 van de basisschool zat.

Ik vond 'typisch Harrie' dat hij de kleinst mogelijke en knalrode auto een passend bisschopsvoertuig vond.

Of dat hij zijn uit de hand gelopen verzameling engelen met soms bizarre beroepen graag deelde rond kerst.

Ik denk dat Harrie zijn roeping zo serieus nam, maar zichzelf liever niet te veel.

Hij kon ook goed plagen opdat ook anderen zichzelf met een korrel zout konden nemen.

Een ruim jaar geleden mocht ik dat nog ondergaan toen hij in Amsterdam sprak tijdens mijn huwelijk.

Ik wist toen meteen ook hoe hij wilde dat ik zou spreken hier:

ik kon hem maar beter niet de hemel in prijzen.

Voor Harrie was de keuze om priester te worden de beste beslissing van zijn leven.
Maar dat betekent niet dat het ambt hem geestelijk of lichamelijk altijd makkelijk afging.
Daar zei hij publiekelijk liever niet te veel over. Dat doe ik nu dus ook niet.
Maar het past om te zeggen dat hij zich niet alleen geroepen voelde, maar er ook hard voor moest werken.

Ik heb altijd heel bijzonder gevonden dat voor hem heel gelovig zijn juist samenging met je verhouden tot mensen met andere overtuigingen en levenswandel.
En zeker niet alleen in onze vriendschap.
En dat telde voor hem des te meer waar het mensen betrof die in de knel zaten.

Hij was, denk ik, recht in de leer en pastoraal tegelijk.
Tot voorbij de muren van de kerk en het bisdom.
Zijn wapenspreuk kwam daarom niet als verrassing: 'In Gods naam mensen liefhebben'.
Daarin bracht hij die twee kanten samen.

De helft van zijn bisschopstijd was Harrie ziek.
Het is vanwege de zorg van familie en enkele naasten dat hij lang actief kon blijven in de wereld en in het bisdom.
Ik weet dat Harrie zou willen dat ik hier zeg hoe dankbaar hij daarvoor was.

Na 2,5 jaar ziekbed was het tijd om te gaan.
Daar had hij, denk ik, vrede mee.
Ook in het vaste geloof elders ontvangen te worden.

Maar dat neemt niet weg dat het nog steeds pijnlijk voelt dat hij zo ziek moest worden.
Hij had nog zoveel willen doen en kunnen betekenen.
Ik had het hem zo gegund. Maar ook zijn naasten, het bisdom en mijzelf.

Maar ik denk ook dat hij allang een wereld van verschil heeft gemaakt.
Meer dan hij als twintiger had durven hopen, toen we daarover spraken op een studentenkamer.
In die zin zal hij altijd bij ons blijven.